

AANGEBODEN OP :

26-09-2015

NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER D'HOOGHEK

Nr. 902 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2015 CO 98 van het parket (1^{ste} aanleg : nr.: LE66.L7.421-12)

Nr. 2015 BC 109 van de griffie

ARREST

Het Hof van Beroep te Brussel, 15^{de} kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van :

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bevoegd voor het grondgebied van Vlaams-Brabant, handelend in naam van het Vlaams Gewest, met burelen te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,

vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

tegen :

1) [redacted], geboren te [redacted], wonende te Keerbergen,

beklaagde,

vertegenwoordigd door meester Emilie Verberen, advocaat aan de balie van Brussel, loco meester Marion Treunen, advocaat aan de balie van Hasselt,

2) [redacted], met maatschappelijke zetel te [redacted] Aarschot, met ondernemingsnummer [redacted],

voor wie optreedt als lasthebber ad hoc meester Christophe CELIS, advocaat te 3290 Diest, F. Allenstraat 4,

beklaagde,

vertegenwoordigd door meester Christohe Celis, advocaat aan de balie van Leuven,

3) [redacted] met maatschappelijke zetel te [redacted] Aarschot,

voor wie optreedt als lasthebber ad hoc meester Ivo MERCELIS, advocaat te 3000 Leuven, Sint-Jacobsplein 20,

Bebruwing
Dm: 934
kost: 2x9 €
= 18 €

2142
nihil

2139
RB2

2140
RB1

2141
RB2

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Ivo Mercelis, advocaat aan de balie van Leuven.

Beklaagd : Te, de eerste, de tweede en de derde, als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SW, op een perceel gelegen te
eigendom van

Bijbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen uitgevoerd te hebben zonder te beschikken over de nodige vergunning, zoals bepaald bij volgende artikelen:

1/ minstens tussen 17 januari 2012 en 10 september 2013

Een grond gewoonlijk te hebben gebruikt voor het plaatsen van voertuigen, zoals bepaald in artikel 4.2.1.5°b VCRO

2/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Een functiewijziging te hebben doorgevoerd van een magazijn voor het onderhoud en parkeren van vrachtwagens naar een verkoopplaats/groothandel van tweedhandsvoertuigen, zoals bepaald in artikel 4.2.1.6° VCRO

3/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Het reliëf van de bodem aanmerkelijk hebben gewijzigd door een ophoging van het achterliggend terrein te hebben uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 4.2.1.4° VCRO

4/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Werken te hebben uitgevoerd: enerzijds de verharding van het achterliggend terrein en anderzijds het hebben verbouwd van de loods door het creëren van bijkomende kantoorruimtes en het hebben opgehangen van gevelreclame, zoals bepaald in artikel 4.2.1.1°c

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 24 december 2014 door de drie beklagden en dit tegen alle beschikkingen uitgezonderd de vrijspraak voor de tenlastelegging onder punt 4;
- 24 december 2014 door het openbaar ministerie tegen de drie beklagden;
- 30 december 2014 door de eiser tot herstel en dit tegen de drie beklagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 18^{de} kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 16 december 2014, dat vaststelt dat de benaming van de tweede beklaagde | | betreft en niet | | en verder als volgt beslist :

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

De rechtbank verklaart de volgende feiten onder tenlastelegging 4, m.n. *'het hebben verbouwd van de loods door het creëren van bijkomende kantooruimtes'* niet bewezen en spreekt de drie beklaagden hiervoor vrij.

De overige feiten onder tenlastelegging 4, tenlasteleggingen 1, 2, en 3 zijn voldoende bewezen lastens elk van de drie beklaagden.

De beklaagde | | wordt voor de bewezen verklaarde feiten samen veroordeeld tot een geldboete van 500,00 euro meer 50 opdecimen gebracht op 3.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

De beklaagde | | wordt voor de bewezen verklaarde feiten samen veroordeeld tot een geldboete van 500,00 euro meer 50 opdecimen gebracht op 3.000,00 euro.

De beklaagde | | wordt voor de bewezen verklaarde feiten samen veroordeeld tot een geldboete van 500,00 euro meer 50 opdecimen gebracht op 3.000,00 euro.

De rechtbank veroordeelt elk van de drie beklaagden tot:

- een bijdrage van 25,00 euro meer 50 opdecimen gebracht op 150,00 euro;
- een vergoeding van 51,20 euro.

De kosten, gemaakt door het openbaar ministerie en begroot op de som van 114,69 euro worden hoofdelijk ten laste gelegd van de drie beklaagden.

Wat de vordering tot herstel betreft, gebaseerd op de VCRO, uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, wordt deze toegekend zoals hierna bepaald:

De drie beklaagden worden in solidum veroordeeld tot herstel, inhoudende met betrekking tot het onroerend goed, gelegen te | | Kadastraal gekend als :

- het staken van het strijdig gebruik van de grond voor het plaatsen van allerhande voertuigen en het verwijderen van deze voertuigen;
- het verwijderen van de verhardingen en de ophogingen op het achterste deel van het terrein achter de loods en het terug inzaaien van deze grond met gras;
- het verwijderen van de gevelreclame.

Beklaagd : Te _____ de eerste, de tweede en de derde, als dader of mededader overeenkomstig art. 66 SW, op een perceel gelegen te _____, eigendom van _____

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen uitgevoerd te hebben zonder te beschikken over de nodige vergunning, zoals bepaald bij volgende artikelen:

1/ minstens tussen 17 januari 2012 en 10 september 2013

Een grond gewoonlijk te hebben gebruikt voor het plaatsen van voertuigen, zoals bepaald in artikel 4.2.1.5°b VCRO

2/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Een functiewijziging te hebben doorgevoerd van een magazijn voor het onderhoud en parkeren van vrachtwagens naar een verkoopplaats/groothandel van tweedhandsvoertuigen, zoals bepaald in artikel 4.2.1.6° VCRO

3/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Het reliëf van de bodem aanmerkelijk hebben gewijzigd door een ophoging van het achterliggend terrein te hebben uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 4.2.1.4° VCRO

4/ op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012

Werken te hebben uitgevoerd: enerzijds de verharding van het achterliggend terrein en anderzijds het hebben verbouwd van de loods door het creëren van bijkomende kantoorruimtes en het hebben opgehangen van gevelreclame, zoals bepaald in artikel 4.2.1.1°c

Gezien het tussenarrest van deze kamer van 9 november 2015

Gehoord het verslag van raadsheer De Coninck.

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Muñiz.

Gehoord de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Verberen.

Gehoord de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Celis.

Gehoord de beklaagde _____ in haar middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Mercelis.

Beoordeling

1. De hogere beroepen zijn tijdig ingesteld en regelmatig naar vorm.
2. De eerste rechter heeft terecht de materiële vergissing in de dagvaarding met betrekking tot de naam van de | | – verkeerdelijk aangeduid als de | |
– verbeterd.

De strafvordering.

3. Zoals in het bestreden vonnis is vermeld, werd de dagvaarding overeenkomstig artikel 6.2.1 VCRO overgeschreven op het hypotheekkantoor te Leuven II en overeenkomstig artikel 6.2.2 VCRO ingeschreven in het vergunningsregister van de stad Aarschot.

4. Wat de beklaagde | | : betreft, wordt in de aanhef van de enige telastlegging, met onderverdelingen 1/, 2/, 3/ en 4/, de tweede alinea vervangen door

***“Bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
Als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat één van de hierna vermelde
strafbare handelingen worden uitgevoerd”***

Met deze heromschreven telastlegging (1/, 2/, 3/ en 4/) worden dezelfde feiten bedoeld als in de oorspronkelijke telastlegging (1/, 2/, 3/ en 4/).

De beklaagde | | : heeft voor het hof verweer gevoerd over de mogelijke heromschrijving van de telastlegging (1/, 2/, 3/ en 4/) (p. 3-4 van de syntheseconclusie voor de | |).

5. De strafvordering betreft verschillende inbreuken op artikel 6.1.1.1° VCRO begaan te | | op twee aanliggende percelen, die sedert 26 mei 2009 eigendom zijn van de beklaagde | | ; de | | : verhuurt deze percelen met de loods die erop gebouwd is aan de beklaagde | | die er een groothandel in tweedehandsvoertuigen uitbaat.

De beklaagde | | legt een verkoopovereenkomst voor (stuk 8), waaruit blijkt dat de | | : het goed op 4 september 2015 heeft verkocht aan | |

1. Die verkoop gebeurde onder de opschortende voorwaarde dat de koper een exploitatievergunning zou verkrijgen en de eigendom zou op de koper overgaan bij het verlijden van de notariële akte; noch over de opschortende voorwaarde, noch over het verlijden van de notariële akte brengen de partijen evenwel meer gegevens bij.

De beklaagde is zaakvoerder van de . De beklaagden en zijn beiden afgevaardigd bestuurder van de .

De percelen zijn volgens het gewestplan Aarschot-Diest (vastgesteld bij Koninklijk besluit van 7 november 1976) gelegen in agrarisch gebied en deels (meer bepaald een stuk van het perceel) in woongebied met landelijk karakter.

In een technisch verslag van 18 januari 2012, stelt de ambtenaar van het departement Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu van de Stad Aarschot vast dat op de percelen verschillende werken hebben plaatsgevonden, in die zin dat :

- de functie van het terrein en de loods met de vernieuwde kantoorruimte werd gewijzigd tot een verkoopscentrum en groothandel van auto's;
- binnen in de loods de bestaande kantoorruimtes zijn uitgebreid tot bijkomende kantoorruimtes;
- op de verdieping een nieuw landschapskantoor werd gebouwd;
- het achterliggende terrein als autostalplaats of als een permanente parkeerplaats voor wagens wordt gebruikt;
- het achterliggende terrein ongeveer één meter met grind en steenpuin is opgehoogd en verhard;
- een afsluiting tot meer dan 30 meter rondom het vergunde bedrijfsgebouw is geplaatst;
- een gevelreclame groter dan 4 m² werd geplaatst.

6. De : voert aan dat aangezien zij pas op 26 mei 2009 eigenaar is geworden van de percelen, zij niet schuldig is aan feiten die voordien zijn gepleegd.

Het is op grond van de stukken van het strafdossier en van de door partijen voorgelegde stukken, niet uit te maken wanneer precies de feiten van de heromschreven telastlegging sub 2/, 3/ en 4/ – die gesitueerd worden "op een onbepaalde datum tussen 1 januari 2008 en 19 januari 2012" – werden gepleegd. Het is niet uit te sluiten dat deze feiten zijn gepleegd voordat de : op 26 mei 2009 eigenaar is geworden van de percelen. De kwestieuze percelen zijn niet gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, zodat de instandhouding van deze stedenbouwkundige misdrijven krachtens artikel 6.1.1, derde alinea, VCRO niet strafbaar is.

Het is dus niet aangetoond dat de bvba Lhomas als eigenaar heeft toegestaan of aanvaard dat de in de telastlegging 2/, 3/ en 4/ bedoelde handelingen op de percelen werden uitgevoerd. De : wordt dan ook vrijgesproken van de heromschreven telastlegging 2/, 3/ en 4/.

7. De heromschreven telastlegging sub 1/ is wel bewezen in hoofde van de .

Uit de vaststellingen van het strafdossier blijkt dat de percelen gewoonlijk voor het plaatsen van voertuigen werden gebruikt toen de [] : eigenaar was en ze verhuurde.

In de handelshuurovereenkomst is overigens bedongen dat de [] : de huur toestaat voor het gebruik als "garagecomplex met parking".

De [] : heeft aldus als eigenaar toegestaan dat de in telastlegging sub 1/ bedoelde stedenbouwkundige inbreuk zou worden begaan.

De [] : is niet ontheven van haar strafrechtelijke schuld doordat zij in de handelshuurovereenkomst met de [] had bedongen dat de huurder ([]) de nodige stappen moest ondernemen opdat de stedenbouwkundige en milieuvoorschriften zouden worden nageleefd. De [] : was als bestuurder van de [] perfect op de hoogte van de activiteiten die deze laatste uitvoert en wist dat de percelen werden gebruikt om er wagens te stallen, terwijl hiervoor niet de vereiste stedenbouwkundige vergunning was afgeleverd. De [] : had als eigenaar zeggenschap over de zaak en had het nodige moeten doen om een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestand.

8. De telastleggingen 1/, 2/, 3/ en 4/ zijn bewezen in hoofde van de beklaagden [] en de [] .

Met betrekking tot de telastlegging 1/ en 2/ voeren de beklaagden [] en [] aan dat op de percelen nooit landbouwactiviteiten zijn uitgevoerd en dat het onderhouden en plaatsen van vrachtwagens er reeds vanaf 1997 vergund was.

Dat verweer is niet relevant. De vergunning van 1997 had immers betrekking op het onderhouden en plaatsen van vrachtwagens in de loods op het eerste perceel, maar niet op het gebruik van het volledige terrein (ook het perceel achter de loods) om er voertuigen te stallen; voor die activiteit – het stallen van voertuigen op het terrein buiten de loods – is er nooit een vergunning afgeleverd aan de eigenaar van de percelen.

Ook het door de beklaagden aangehaalde feit dat het perceel langs de achterzijde aan de snelweg ligt, doet niets af aan de vaststelling dat de activiteiten die er werden ontplooid en de functiewijziging van de loods, onvergund waren; dat verweer is dus evenmin relevant.

Met betrekking tot de telastlegging 3/ voert de beklaagde [] aan dat hij moet worden vrijgesproken, omdat het terrein al in 1997 door de toenmalige eigenaar – de heer [] – was opgehoogd.

Ook dat verweer kan niet worden aangenomen.

Uit het proces-verbaal LE.66.01.300925/97 van 8 juli 1997 blijkt dat het terrein op dat ogenblik in 1997 met bouwafval werd opgehoogd over een diepte van 50 meter (vanaf de straat) en een breedte van 25 meter, waarbij de ophoging achteraan ongeveer 1,40 meter bedroeg.

De telastlegging sub 3/ heeft evenwel geen betrekking op die ophoging en verharding van het eerste stuk van het perceel tot een diepte van 50 meter vanaf de straat, waarop dan de loods werd gebouwd, maar op het terrein dat achter die loods ligt; dat terrein is pas later door de [] met grind en steenpuin ongeveer één meter opgehoogd en verhard, om er auto's te stallen.

Het gaat om een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem, die derhalve vergunningsplichtig was, doch waarvoor geen vergunning werd bekomen.

Wat de telastlegging sub 4/ betreft, is het op grond van de gegevens van het strafdossier en de door de partijen bijgebrachte stukken niet uit te maken of "het creëren van bijkomende kantoorruimtes" in de loods louter inrichtingswerkzaamheden betrof, dan wel een vergunningsplichtige verbouwing van de loods. De telastlegging sub 4/ is wat dit aspect betreft, niet bewezen, zoals de eerste rechter ook terecht heeft beslist.

Voor het overige is de telastlegging sub 4/ wel bewezen in hoofde van de beklaagden [] en [].

Met het achterliggend terrein – dat verhard werd – wordt zoals gezegd niet het deel van het terrein bedoeld dat in 1997 al door de vorige eigenaar was opgehoogd en verhard, maar wel het deel van het terrein dat achter de loods ligt.

De [] ontkent niet dat zij dit deel van het terrein heeft opgehoogd en verhard; voor de aldus aangelegde parking heeft de [] overigens in 2011 een regularisatievergunning aangevraagd, die werd geweigerd.

Ook het ophangen van gevelreclame is een vergunningsplichtige handeling, die de beklaagden [] en [] zonder vergunning hebben uitgevoerd.

9. De beklaagde [] voert aan dat hij als zaakvoerder van de [] weliswaar beslist heeft om het achterste deel van het perceel op te hogen, maar dat deze fout lichter is in verhouding tot de fout van de [] en dat bijgevolg uitsluitend de [] kan worden veroordeeld.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid, van het Strafwetboek kan, wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld.

Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd, kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

De strafuitsluitende verschoningsgrond van deze wetsbepaling, ten gunste van degene die de minst zware fout heeft begaan, veronderstelt dat het misdrijf hetzij door onvoorzichtigheid of nalatigheid is gepleegd, hetzij een inbreuk uitmaakt op een verordenende bepaling. Als het misdrijf daarentegen opzettelijk is gepleegd, vindt de strafuitsluitende verschoningsgrond niet verplicht toepassing.

De beklaagde heeft de bewezen feiten van de telastlegging in al zijn onderdelen wetens en willens gepleegd; gelet op het aantal stedenbouwkundige inbreuken die de beklaagde doelbewust heeft begaan, wordt de strafuitsluitende verschoningsgrond niet in zijn voordeel toegepast.

10. Zowel de beklaagde als de beklaagde hebben het hof om de gunst van de opschorting gevraagd.

Een opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou de doelstellingen van de strafvordering niet verwezenlijken. Daarvoor zijn de feiten te ernstig: de beklaagden en hebben doelbewust de stedenbouwkundige normen naast zich neergelegd om ten nadele van het openbaar belang en van de omwonenden maximaal profijt te kunnen halen uit de ter plaatse uitgebate autohandel.

11. De feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat één straf wordt uitgesproken.

De door de eerste rechter aan de beklaagden en opgelegde straffen zijn wettig en aangepast aan de ernst van de feiten. Deze bestraffing is noodzakelijk om de beklaagden te doen inzien dat dergelijke feiten niet geduld kunnen worden en dat zij zich daar in de toekomst moeten van onthouden.

Het vonnis van de eerste rechter wordt bevestigd, met dien verstande dat, wat de beklaagde betreft, de geldboete wordt opgelegd wegens het enige bewezen gebleven feit van de heromschreven telastlegging sub 1/.

12. De eerste rechter heeft terecht de drie beklaagden veroordeeld tot het betalen van een bedrag van 25 euro, verhoogd tot 150 euro, als bijdrage voor het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders en tot het betalen van een vaste vergoeding van 51,20 euro.

Er is passend uitspraak gedaan over de kosten van de strafvordering.

13. Het hof houdt overeenkomstig 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering de burgerlijke belangen aan.

De herstellvordering.

14. De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur is ingesteld per brief aan de procureur des Konings van 21 november 2012, nadat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 20 september 2012 positief advies heeft verleend.

De herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur strekt ertoe dat de beklagden ;, | en : "hoofdelijk, in solidum minstens de ene bij gebreke aan de andere" zouden worden veroordeeld tot :

- het staken van het strijdig gebruik van de grond voor het plaatsen van allerhande voertuigen en het verwijderen van deze voertuigen;
- het verwijderen van de verhardingen en de ophogingen achter de loods en het terug inzaaien van deze grond met gras;
- het verwijderen van de gevelreclame.

De herstellvordering steunt op motieven met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening en op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die redelijk is.

Het verweer dat de herstellvordering kennelijk onredelijk zou zijn omdat op het perceel voordien al (sedert 1997) de vergunde activiteit van herstellen en plaatsen van vrachtwagens werd uitgeoefend en omdat het perceel aan de achterzijde aan een snelweg grenst, kan niet worden aangenomen.

Zoals gezegd was het stallen van voertuigen op het perceel buiten de loods nooit vergund.

De ligging van het terrein aan een snelweg verandert niets aan de overlast die de autohandel voor de omwonenden met zich meebrengt, namelijk het inpalmen van de rijweg en de bermen, de door de ophoging verstoorde afwatering van de omliggende percelen, de schade aan de rijweg door laden en lossen van wagens, de geluidsoverlast door af- en aanrijden van vrachtwagens en de gevaarlijke verkeerssituaties.

De gevolgen van de stedenbouwkundige inbreuken zijn kennelijk niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening en aanpassingswerken volstaan kennelijk niet om de plaatselijke ordening te herstellen. De gevorderde herstelmaatregel is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch is er sprake van rechtsmisbruik, machtsoverschrijding of machtsmisbruik.

Het verweer dat de herstellvordering, wat het verwijderen van de ophoging achter de loods betreft, niet precies genoeg is, kan niet worden aangenomen. Het gaat zoals gezegd niet om dat deel van het perceel waarop de loods is gebouwd, maar wel het terrein dat zich achter die loods uitstrekt en dat met grind en steenpuin ongeveer één meter werd opgehoogd en verhard.

15. De herstellvordering is gegrond tegen de drie beklaagden.

De beklaagde | : voert aan dat zij als verhuurder niet de huurder van het terrein kan dwingen om de activiteiten stop te zetten en dat zij evenmin herstelmaatregelen kan uitvoeren.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

De beklaagde | : is eigenaar van het terrein en heeft dan ook zeggenschap over het stopzetten van stedenbouwkundige misdrijven op dat terrein en over het herstel ervan.

16. Overeenkomstig artikel 6.1.46, eerste lid, VCRO worden zowel de stedenbouwkundige inspecteur als het college van burgemeester en schepenen gemachtigd ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien.

17. De termijn van zes maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor, rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

De gevorderde dwangsom per dag vertraging wordt opgelegd nu er redenen zijn om aan te nemen dat de beklaagden, die geen verdere uitleg verschaffen over de verkoop en toekomstige bestemming van de percelen, niet vrijwillig zullen overgaan tot dat herstel.

De op te leggen dwangsom moet hen ertoe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de vastgestelde termijn.

De tussenvorderingen van de beklaagde |

18. De beklaagde | : heeft bij conclusie een tussenvordering ingesteld tegen de beklaagde | en tegen de beklaagde | , die ertoe strekt dat, in geval het herstel wordt bevolen, deze partijen zouden worden veroordeeld om haar te vrijwaren voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en de betaling van eventuele dwangsommen.

Krachtens de artikelen 3 en 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering kunnen rechtsvorderingen tot herstel van de door een misdrijf veroorzaakte schade voor de strafrechter worden gebracht.

De vordering van de beklaagde | : tegen de beklaagden | en | betreft geen schade die door een misdrijf is veroorzaakt, maar wel een vrijwaringsbeding uit de handelshuurovereenkomst tussen de verhuurder | en de huurder | . Het hof is niet bevoegd om over deze vordering uitspraak te doen.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen; alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.2.2 derde lid VCRO;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en binnen de perken ervan;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis met de enkele wijzigingen dat :

- de beklaagde wordt vrijgesproken van de heromschreven telastleggingen sub 2/, 3/ en 4/;
- de door de eerste rechter aan de beklaagde opgelegde straf, wordt uitgesproken wegens de heromschreven telastlegging sub 1/;
- de burgerlijke belangen worden aangehouden;

Veroordeelt de beklaagden , en hoofdelijk in de kosten van de strafvordering in hoger beroep, begroot op 310,54 euro;

Over de herstellvordering

Bevestigt het bestreden vonnis met de enkele wijziging dat de door de eerste rechter bevolen herstelmaatregelen moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van zes maanden na de betekening van het gegeven arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek wordt toegekend;

Beveelt dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet.

Beveelt dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de stad Aarschot overeenkomstig art. 6.2.2 derde lid VCRO.;

Wat de tussenvorderingen van de beklaagde

betreft.

Verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over de tussenvordering van de
tegen de beklaagden en ;

Dit arrest werd gewezen door de **vijftiende kamer** van het hof van beroep te Brussel,
samengesteld uit :

- de heer G. De Coninck, raadsheer d.d. voorzitter
- de heer Ph. Soetaert, raadsheer
- de heer B. De Gryse, raadsheer,

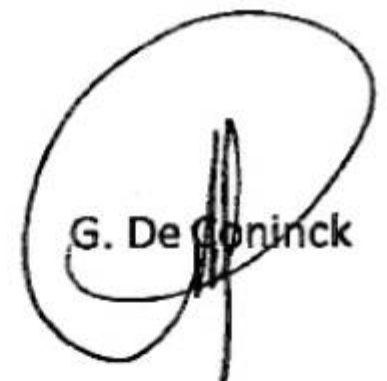
die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd, het
beraad geledigd zijnde op 30 juni 2016.

Ph. Soetaert, raadsheer, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te tekenen.



B. De Gryse

Ph. Soetaert

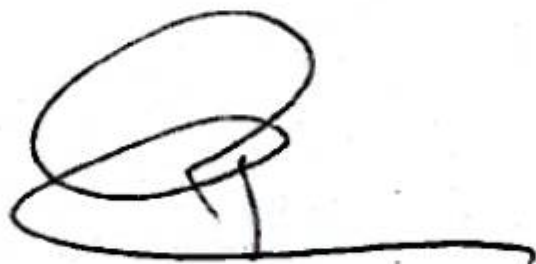


G. De Coninck

Het arrest werd uitgesproken (conform art. 782 bis en 785 eerste lid, Ger.W.) door :

de heer G. De Coninck, raadsheer d.d. voorzitter,
bijgestaan door de heer T. Gillioen, griffier,
in aanwezigheid van de heer M. Verbelen, advocaat-generaal,

op **19 september 2016**



T. Gillioen



G. De Coninck